

אחרי-כך התקבל לתיאטרון הלאומי, עם עוד 11 שחקנים צעירים, שנבחרו מבין 7000 מועמדים. קידומו בתיאטרון נעשה בהדרגה, והוא מרוצה ממנו. עכשיו הוא עובד על מחזה חדש. סיפר חיים:

„הכרתי אותה במסיבה. רקדנו צמודים כל הערב, שתינו הרבה וחיוורנו אחד את השני בהנאה רבה.

„בתום המסיבה נענתה הבחורה בהתייחסות להצטתי ללנות אותה הביתה. עליי תי לדירתה, כששינו היינו מבוססים כהלי כה. מאחר שגירתי אז ממש קרוב אליה, לא ביקשתי שתיתן לי לישון אצלה. „בדירתה עדיין המשכנו לשתות, ושוו חחנו על נושאים שונים. לפתע פרץ בינינו ויכוח, שבמהלכו נתתי לה שתי סטרי רות. ייתכן גם שזרקתי את הסטרניסטור.

נאשם חובה

הוא שילם את החוב

אך לא נגעתי בה עוד. היא, לעומת זאת, התחילה לצעוק בהיסטריה, ואני הסתלקתי משם.

„מעולם לא הורדתי את בגדי, וכל סיפור התחנות — שקר. לא היינו בחדר רים נפרדים. היינו כל הזמן בסלון, לבושים. „אחרי שעזבתי, גיליתי ששכחתי שם את ארנקי, וחזרתי לקחת אותו. אז חיכתה לי המיטרה ולקחה אותי לחקירה. העדות שנתתי שם הייתה עדיין תחת השפעה של אלכוהול.

הרגשתי כמו במלכודת. „אחרי שנה וחצי הוזמנתי למישפט. לא תיארתי לי שהעניין הוא רציני כל-כך, ולכן לא לקחתי עור-דין.

„במישפט לפני בראופיר הוצגתי כשק"רן וכאלים. השופט גזר עלי ארבעה חודשי-מאסר בפועל, ושישה חודשי-מאסר על-תנאי. רק אז תפסתי את חומרת מצבי.

„הפעם הייתי כבר מאוהב בהילה רו, שאותה הכרתי כחצי שנה לפני המישפט. הילה היא שחקנית צעירה, והיחסים בינינו נפלאים. היא עכשיו בהריון, ואנחנו עומדים להינשא בחודש הבא.

„בתיאטרון איש לא ידע מכל העניין. לא סיפרתי על כך אפילו לידידים קרובים. אחרי גזרי-הדין, לקחתי מיד עור-דין והגשתי ערעור על המאסר הצפוי לי. אותם שנים-עשר יום, מתום המישפט ועד לשמיעת הערעור, היו הקשים ביותר בחיי. ידעתי שאם לא יילך לי, אלך למאסר, ועולמי יחרב עלי. כל הקאריירה שלי, עמדה להתחסל.

„עדיין לא גיליתי את סודי המר להנהלת התיאטרון, אך בסתר, בלא שאיש ידע, הכנתי חברי-שחקן לתפקידי, למיקרה הי צורך. לא רציתי לסדר את התיאטרון, הם לא אשמים במה שקרה לי.

„הרגשתי כמו במלכודת. עם חברתי, הילה, הגעתי לבית-המישפט. שם ניצבתי בפני שלושה שופטים — בנימין כהן, אליהו וינוגרד ומשה טלגם. עד הישמע גזרי-הדין שלהם, הייתי מתוח כמו שאינני זוכר את עצמי בעבר. אך כאשר הוקרא גזרי-הדין, חשתי שחיי ניתנו לי בחזרה.

„שופטי הערעור הפחיתו את העונש לשישה חודשים מאסר-על-תנאי בלבד.

מישפט

סיום ליל קיץ

הוא והיא פזיזטמו

שתו ועלו אליה

הביתה — והחמשך

היה בבית-המישפט

ערבי-ערב עולה דימיטריוס על במת הביתה ומחזר בדרמטיות אחרי הלנה. אך הדרמה של חלום ליל-קיץ היא כאין וכאפס לעומת הדרמה הפרטית של דימיטריוס, שאת דמותו מגלם השחקן הצעיר חיים חובה.

גם אל בית-המישפט הגיע חיים בגלל תפקיד המאהב. אך הפעם לא זו היתה הלנה, שתבעה אותו, אלא נערה (ששמה אסור לפירסום, בפקודת בית-המישפט). שיטענה כי חיים תקף אותה, כאשר חיוורני אחריה לא הובילו אותו בדיוק למקום שאליו רצה להגיע — אל מיטתה.

ד"ר על היר. בבית-המישפט השלום, לפני השופט דויד בראופיר, הידוע כמח"מיר, על אף חזותו החייכנית, התגולל סיפור הנערה על מעשה שקרה לשניהם, לפני כשנה וחצי.

הם נפגשו במסיבה, שתו יותר מדי יין, ורקדו כל הערב, במשך ארבע שעות. כאשר חובה התעקש ללנות אותה הביתה, בשלוש לפנות בוקר, הסכימה. הם עלו לדירתה, ושם הסבירה לו הנערה, כי אין לה שום תוכניות להמשיך בריקודי אהבה או בכל דבר דומה. היא הציעה לו מיטה בחדר אחר, נעלה את חדרה והלכה לישון. העירו אותה דפיקותיו על דלתה. כאשר פתחה לבסוף את הדלת, כדי להרגיע

שחקנית הילה רו

היא מצפה לילד

את השחקן חמוסי-המות, התנפל עליה ה' בחור, היכה אותה ובעט בה, ובאותה הזדמנות גם שבר את רדייה-הטרנזיסטור שלה וחפצים אחרים בדירה אחרי-כך, כשר הוא לבוש תחתונים בלבד, הצליחה להי-מלט ממנו, והוא התלבש ועזב את הדירה. כעבור דקות ספורות חזר והתדפק על דלתה, כי שכח את ארנקו. כאן כבר חיכתה לו המיטרה, שהזעקה עליידי השכנים, והוא נלקח לחקירה. ידיו היו מכוסות בדמה.

„נתתי לה סטירות.“ זהו סיפור הנערה בבית-המישפט. לשחקן בן ה-31 היה סיפור שונה במיקצת על אותו ערב עצמו.

חיים חובה, יליד ירושלים, הוא בן להור'רים יוצאי תורכיה, הצעיר בחמשת יל-דיהם. אחיו רופא, ואחותו היא הזמרת שחקנית ריבקה רו.

אחרי שסיים בית-ספר חקלאי בעין-יכרם, התגייס לצבא, שם שירת כצנחן וכמד-ריך-צנחנה. ב-1969 נסע לטיול בן שנה וחצי בארצות-הברית. כשחזר ארצה נרשם לבית-הספר למישחק בית-צבי ברמת-גן. אחרי שסיים שלוש שנות לימודים, הלך לתיאטרון באר-שבע והיה בין מקימיו.

משקה שונה

קמפרי. ענין של טעם טוב... בכל העולם.

Target Adv.

טבעי שלובשים דלתא